

MRÁZKOVÍ MUŽI PŘED ROKEM '89

František Mrázek vládl českému podsvětí a zároveň měl styky se špičkovými politiky a úředníky. Kdysi začínal jako vekslák. Posléze byl podezřelý z vytunelování šesti bank a stal se z něj lobbista. Nájemný vrah ho zabil 25. ledna 2006. S kým se Mrázek stýkal už před listopadem 1989? Přinášíme doplněné úryvky z chystané knihy Jaroslava Kmenty, redaktora MF DNES.

Tehdejší Mrázekovi známí

Politika:

Vladimír Ibl – poradce místopředsedy vlády Jaromíra Obziny

Antonín Hejčík – pracovník ÚV KSČ

Jiří Solil – inspektor ministerstva kultury

Policie a vnitro:

Luděk Somol – generál rozvědky, později poradce ministra zdravotnictví

Josef Hrouda – policista z hospodářské kriminálky Kolín
Vladimír Špulák – šéf kolínského hospodářské kriminálky

Židovská obec:

Bohumil Keller – předseda Rady Židovských náboženských obcí

Juraj Slánský – místopředseda Židovské náboženské obce

Bývalí veksláci:

Jiří Shrbený
Jan Urbánek
Miroslav Provod

Podnikatelé:

Čeněk Absolon – dovozce aut; Mrázek s ním spolupracoval
Jan Gottvald – šéf Mototechny, později šéf fotbalových Drnovic;
Mrázek s ním obchodoval

Mrázek v knize

V textu jsou použity ukázky z knihy *Kmotr Mrázek*, která vychází příští týden. V úterý 13. listopadu 2007 bude k dostání v síti knihkupectví Luxor. Od 14. listopadu pak v dalších prodejnách.

JAROSLAV KMENTA

redaktor MF DNES

Když loni v lednu zastřelil nájemný vrah podnikatele Františka Mrázka, skončila v České republice jedna éra polistopadového vývoje. Éra spojená s korupcí, vraždami a s tunelováním bank. Za mnoha takovými kauzami tu totiž plných šestnáct let stál právě on – bývalý vekslák a invalidní důchodce z Českého Brodu.

Mrázek, byť si to do jeho smrti nikdo příliš nepřipouštěl, výrazně ovlivňoval veřejný život v zemi. Jeho kontakty sahaly až ke špičkám politiky a byznysu a nejednou dokázal jako šedá eminence ovlivnit přidělení státní zakázky, dosadit na místo ve státní správě „správného“ člověka či zaříditi obří úvěr v bance.

Přestože ho už v roce 2000 podezřívala policie z objednání tří vražd, on si v té době v klidu chodil na kávu přímo na Úřad vlády, kde jednal se svým přítelem, tehdejším šéfredaktorem premiéra Miroslavem Šloufem.

Přestože se Mrázek vyučil jen lakýrníkem a nikdy neabsolvoval žádnou vyšší školu, měl neuvěřitelný dar: uměl jednat s lidmi a dovedně intrikářil. To mu šlo už za komunistů. Patřil k pražské smetánce veksláků, kteří se živili prodáváním tuzexových poukázek (bonů), valut a nedostatkové elektroniky.

Mrázek prostě podle všech dostupných informací vydíral, korumpoval a ovlivňoval vrcholné představitel státu už za socialismu.

Když potřeboval politické informace, sešel se s Antonínem Hejčíkem, tehdejším pracovníkem ústředního výboru Komunistické strany Československa. S jiným vysoce postaveným úředníkem ministerstva kultury, Jiřím Solilem, domlouval „neuvěřitelný“ byznys se švédskou žulou. Tu získával Mrázek se svými komplici na židovských hřbitovech a pak ji prodával do ciziny. Na těchto akcích spolupracovala Mrázekova skupina dokonce s tehdejšími představiteli Židovské náboženské obce. Mrázek tehdy dělal u „podnikání“ podle dobových policejních dokumentů snad do všeho. Kromě prodávání valut obchodoval s auty nebo zprostředkoval prodej nemovitostí. To vše samozřejmě tajně a nelegálně.

Ochranu před případnými problémy u policie mu zpočátku zajišťovali dva důstojníci kolínského hospodářské kriminálky Josef Hrouda a Vladimír Špulák.

Ale později to byly ještě daleko vyšší „šajby“. Na dva zcela mimořádné Mrázekovy kontakty přišla policie až na sklonku zlomového roku 1989. Šlo o lidi z Úřadu vlády a z rozvědky. Informace o jeho kontaktech získala MF DNES z přísně strážných archivů.

Začalo to týmem Profesionál

Policie sestavila kvůli veksláckým aktivitám Františka Mrázka zvláštní vyšetřovací tým v roce 1989. Spis se jmenoval příznačně: Profesionál. Policisté několik měsíců Mrázka odposlouchávali a sledovali. A nestačili se divit. Přišli totiž i na docela velké Mrázekovy „ryby“.

Tu první si nafotili 23. srpna 1989. Policisté tehdy sledovali Mrázka, jak se řítí do své oblíbené restaurace U Zlatého soudku v Praze v Ostrovní ulici.

Ve tři čtvrtě na dvanáct vešel Mrázek do lokálu a hned si přisedl ke stolu, kde už seděl asi čtyřicetiletý

muž. Protože ho policisté neznali, nazvali ho anonymně jako „styk číslo 11“. Musel to být poměrně důležitý kontakt. Policisté nezjistili, o čem si ti dva povíдали. Ale tušili, že je „tajemný muž“ může dovést ke zdroji Mrázekových informací ze státní správy.

Mrázekovy salámy

Když schůzka skončila a oba muži vyšli před restauraci, Mrázek otevřel kufr svého žigulíku, vyndal šišku salámu zabalenou v papíru a dal ji příteli „číslo 11“. Pak si sedli do žigulíku a ještě spolu dlouze mluvili.

Sledka musela pozorování přerušit, protože se oba muži ohlíželi kolem sebe, jako by něco tušili.

Důstojník, který potom zpracovával zprávu o sledování, připsal na konec osobní postřeh: „Mrázek je ke svému okolí velice pozorný, zvláště pak při jednání se stykem číslo 11.“ „Hned mi zjistěte, kdo je ta jedenáctka. To nebude jen tak někdo. Mrázek strká salámy jen tomu, koho hodně potřebuje, a když je to něco veledůležitějšího,“ řekl tehdy svým podřízeným šéf týmu Profesionál major Rudolf.

Čekání na Generála

Druhý den ve čtvrtek 24. srpna bylo v Ostrovní ulici zase živo. Na dvacet hodin se do Zlatého soudku začali sjíždět mrázekovci. Ve zvýšeném patře u výčepu už seděli dva lidé. Inspektor ministerstva kultury

Jiří Solil, s nímž Mrázek spolupracoval na obchodu se švédskou žulou, a vedle něho seděl jakýsi Zdeněk. Jeho příjmení policisté neznali, ale byl to Mrázekův důvěrný kontakt z generálního ředitelství cel.

„Dostal jsem předvolání na policii. Je to zlý. Dělá mi to starosti,“ svěřoval se Solilovi celník Zdeněk.

„Dělám pro tebe všechno, co můžu. Využívám všech kontaktů, které mám. Tlačíme to ze všech stran. Víc už se snad ani nedá udelat,“ řekl Solil.

V tu chvíli přišel ke stolu Mrázek. „Franto, Generál ještě nepřišel,“ řekl Solil. Mrázek hned odešel Generálovi zatelefonoval. Bylo jasné, že Generál je přezdívka pro nějakého důležitého muže.

„Neboj. Generál ti pomůže. Kdo jinej by to už mohl zařídit než on,“ snažil se utěšit celníka Solil a poplácal ho kamarádsky po ramenu.

„Kdo je Generál?“

Za deset minut vstoupil do restaurace asi šedesátiletý robustní muž. Měl prošedivělé vlasy, khaki košili, khaki plátěné kalhoty a hnědé polo botky. Nebylo pochyb, byl to Generál. I kdyby ho nikdo neznal, musel by ze stylu oblečení poznat, že měl něco společného s armádou.

„Omlouvám se. Dřív to nešlo. A hlavně v jednu už zase musím někde být,“ řekl všem Generál.

„To je v pořádku, Lučku. Těch dvacet minut bude stačit. Abychom neztráceli čas, tady Zdeněk ti všech-

no poví,“ řekl Solil. Jako Lučka pak oslovovali Generála všichni ostatní, tedy i Mrázek. Znali se důvěrně.

V restauraci byl v té době už pořádný hluk, a tak sledovačka nestačila zachytit, o čem přesně se baví. Jen se stále opakovala slova o tom, že Zdeněkovi přišlo předvolání a že mu hrozí vězení.

Po pětadvaceti minutách se Generál zvedl a rozloučil se. Odešel spolu s Mrázkem.

Major Karel Prokopius z týmu Profesionál, který si sledování vyhodnocoval, okamžitě vypracoval zprávu o záhadném Generálovi. „Musíme vědět, kdo to je. Může to být hlava celé skupiny,“ napsal Prokopius do informační zprávy.

Bankovky vystřídal salámy

Téměř dva týdny se nic podstatného nedělo. Sledka nevykazovala žádné zajímavé schůzky a zvláštní policejní tým Profesionál stále pátral po tom, kdo je to Generál a kdo je tajemný „styk číslo 11“, jemuž Mrázek dával salámy.

Až ve čtvrtek 7. září kolem druhé hodiny přišlo operativní štěstí. Tak se říká situaci, která znenadání pomůže detektivům při pátrání.

Mrázek si v ten den přeskočil ze žigulíku do bílého Mercedesu 300 D a odjel na Klárov. Zaparkoval v ulici U plovárny a odešel do nedaleké Strakovy akademie, kde měl sídlo Úřad vlády, tehdy Úřad předsednictva vlády ČSSR.

Za deset minut se z vládní budo-

vy Mrázek vrátil, ale už nebyl sám. Doprovázel ho asi pětaticetiletý černovlasý muž, jehož kriminalisté už jednou s Mrázkem vyfotili před Zlatým soudkem. Byl to „styk číslo 11“, jemuž Mrázek před třemi týdny předával šišku salámu.

Mrázek zase otevřel kufr svého vozu, ale tentokrát nevytáhl žádnou uzeninu, jen dva malé balíčky v bílém papíru. Kriminalisté odhadli, že jeden balíček mohl mít rozměr 10 x 25 x 5 centimetrů. Podle všeho šlo o peníze.

Jako kdyby typ vozidla určoval i formu úplatků. Žigulík byl na salámy a mercedes na peníze.

Černovlasý vládní úředník si balíčky převzal, krátce s Mrázkem pohovořil a pak se rozloučil. Mrázek odjel směrem do centra, „styk číslo 11“ se vrátil do Úřadu vlády.

Obzínův poradce

Sledka pak odešla do budovy Úřadu vlády a zjistila, že Mrázek odtamtud volal na linku číslo 280.

Policisté požádali o spolupráci V. správu SNB a chtěli zjistit, komu linka 280 na předsednictvu Úřadu vlády ČSSR patří.

„Je to doktor Vladimír Ibl. Pracoval na Nejvyšším soudu, ale teď je poradcem v kanceláři místopředsedy vlády soudruha Jaromíra Obziny,“ dozvěděli se policisté.

Obzina byl v té době členem nejvyššího vedení ÚV KSČ. Než se stal v roce 1983 místopředsedou vlády a stálým představitelem Československa v Radě vzájemné hospodářské pomoci (RVHP), byl dokonce v letech 1973 až 1983 ministrem vnitra. A tento muž měl u sebe člověka, který byl napojen na Mrázka – tedy na organizovaný zločin.

Generál byl rozvědčík

„Ale to ještě není všechno, šéfe,“ řekl kapitán Neuwirth, člen týmu Profesionál.

Rudolf šel do vrtule a v rozčilení použil formulaci, kterou by jinak jako ateista nikdy neřekl: „Proboha, co může být ještě horšího, než že Mrázek má své lidi až u Obziny?“

„Zjistili jsme, kdo je ten Generál, jak se s Mrázkem a Solilem sešel u Soudku,“ říkal Neuwirth. Rudolf ztuhl. Kdyby v tu chvíli spadl na zem špendlík, byl by slyšet.

„Ten Generál je Luděk Somol. Je to bývalý důstojník vojenské rozvědky. Ze služeb SNB byl uvolněn už v roce 1985. A i když je od té doby v důchodu, je stále velmi činný. Teď dělá poradce na ministerstvu zdravotnictví,“ přečetl Neuwirth své poznámky.

Mrázka zachránila revoluce

Majora Rudolfa polilo horko. Kolem Mrázka se pohybují i sedé eminence tajných služeb.

Jakmile o tom Rudolf informoval své nadřízené, přišla bleskově žádost o zpracování analýzy. V polovině září 1989 si ji vyžádal přímo ministr vnitra František Kincel. Chtěl vědět vše o Mrázekovi a jeho stycích s Iblem a hlavně s generálem Somolem. Od Kincela si pak zprávu vyžádal i tehdejší nejvyšší představitel státu – generální tajemník ÚV KSČ Miloš Jakeš.

Mrázek měl štěstí, že přišla sametová revoluce. Tým Profesionál nestačil svou práci dovést. Byl rozpuštěn. Mrázek tak mohl i nadále podnikat a rozšiřovat své portfolio kontaktů s novou elitou.

Jaké kontakty měl František Mrázek po listopadu 1989?

Čtěte zítřka *Kmotr Mrázek II* v MF DNES

FRANTIŠEK MRÁZEK jezdil na obchodní schůzky většinou v žigulíku. Snímek pořídila „sledka“ v srpnu 1989.

GENERÁL Luděk Somol, Mrázekův kontakt z rozvědky a ministerstva zdravotnictví. FOTO: 3x kniha KMOTR MRÁZEK

MRÁZEK se právě chystá vyndat ze svého vozu šišku salámu jako pozornost pro přítele z Úřadu vlády ČSSR.